

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **multigate a. s.**
sídlem Riegrova 373/6, Olomouc
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Vymazalem
sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc

proti
žalovanému: **Magistrát města Brna**
sídlem Dominikánské nám. 196/1, Brno

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 6. 2018, č. j. MMB/0268708/2018 a č. j. MMB/0268709/2018

takto:

- I. Rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 26. 6. 2018, č. j. MMB/0268708/2018 a č. j. MMB/0268709/2018, se ruší a věci se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 18 342 Kč, a to k rukám jejího advokáta JUDr. Tomáše Vymazala, sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správních a soudních řízení

1. V projednávané věci jde o vyměření místního poplatku žalobkyni za provozování výherních hracích přístrojů dle § 10a zákona 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném do 13. 10. 2011, za období 1. 7. 2010 až 30. 9. 2010 a 1. 10. 2010 až 31. 12. 2010. Vydání napadených rozhodnutí žalovaného předcházely v každém případě již 3 zrušující rozsudky Krajského soudu v Brně.
2. Napadenými rozhodnutími bylo rozhodnuto o odvoláních proti platebním výměrům vydaným Úřadem městské části Brno-střed (dále také „správce daně“) dne 10. 11. 2010. Platební výměry byly napadenými rozhodnutími částečně změněny (změna textu výroku, změna částky vyměřeného poplatku, připojení tabulky jako nedílné součásti platebního výměru); ve zbytku byla odvolání zamítnuta.

Platební výměr č. 1

3. Správce daně platebním výměrem ze dne 10. 11. 2010, č. j. 100074030/REI/VHA/003 (dále také „platební výměr č. 1“), vyměřil žalobkyni místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, za dobu od 1. 7. do 30. 9. 2010, v počtu 107 ks povolených jiných technických herních zařízení, ve výši 535 000 Kč.
4. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2011, č. j. MMB/0114771/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzen platební výměr, zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 17. 5. 2013, č. j. 29 Af 59/2011-72, neboť shledal pochybení procesního charakteru. Žalovaný podle soudu nerespektoval pravidla dokazování a porušil § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), tím, že neseznámil žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi a důkazy. Další pochybení shledal soud v tom, že se správní orgány nesnažily vyjasnit rozpor mezi konkrétními počty zařízení ohlášených žalobkyní a počty zařízení vyplývajících ze seznamu Ministerstva financí, resp. podle konkrétních vydaných povolení.
5. Žalovaný následně vydal rozhodnutí ze dne 21. 6. 2013, č. j. MMB/0225718/2013, kterým platební výměr změnil a rozšířil okruh zařízení, která byla předmětem místního poplatku.
6. I toto rozhodnutí žalovaného Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 8. 2015, č. j. 29 Af 61/2013-49, zrušil. Vytkl žalovanému rozšíření předmětu místního poplatku nad rámec platebního výměru vydaného správcem daně. Zdůraznil rovněž, že není zcela zřejmé, z jakých podkladů žalovaný vycházel. Uzavřel, že žalovaný měl vyjasnit, za jaká zařízení správce daně platební výměr vydal.
7. Žalovaný v dalším řízení zjistil, že správce daně při vydání platebního výměru vycházel z podkladů Ministerstva financí poskytnutých v neautorizované elektronické formě. Tento podklad zpracovaný k 1. 10. 2010 obsahoval seznam povolených zařízení, ovšem ve formě, která nebyla pro zjištění rozsahu poplatkové povinnosti dostačující. V seznamu byly u jednotlivých provozovatelů uvedeny pouze počty kusů zařízení povolených v jednotlivých provozovnách. Žalovaný musel za účelem identifikace zařízení zpoplatněných napadeným platebním výměrem vycházet z podkladů, poskytnutých v pozdějších stádiích daňového řízení žalobkyní na základě výzev správce daně i žalovaného. Na základě těchto podkladů dospěl k závěru, že žalobkyně měla v

rozhodném období povoleno na území správce poplatku provozování 156 ks zařízení, přičemž některá z těchto zařízení nebyla povolena po celé zpoplatněné období. Z takto zjištěných skutečností nemohl žalovaný určit, která konkrétní povolená zařízení zamýšlel správce daně platebním výměrem zpoplatnit.

8. Zjištěné skutečnosti proto předložil k vyjádření správci daně, který identifikoval 105 ks zařízení, zpoplatněných napadeným platebním výměrem, přičemž 19 ks zařízení nepodléhalo místnímu poplatku po celé zpoplatněné období. Ve vyjádření ke zjištěným skutečnostem žalobkyně neuvedla žádné další skutečnosti potřebné pro správné stanovení místního poplatku, pouze rozporovala možnost zpoplatnit konkrétní zařízení, pokud je nebylo možno identifikovat na základě údajů uvedených v platebním výměru.
9. Na základě zjištěných skutečností žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 3. 2016, č. j. MMB/0092606/2016, změnil platební výměr tak, že jednotlivá zpoplatněná zařízení a rozsah jejich zpoplatnění vymezil v příloze rozhodnutí.
10. V pořadí třetí rozhodnutí žalovaného zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 23. 4. 2018, č. j. 29 Af 45/2016-47. Důvodem pro zrušení rozhodnutí bylo zpoplatnění zařízení v. č. 3ON301545 a 3ON301546 za období od 1. 7. 2010 do 30. 9. 2010, přičemž v seznámení žalobkyně s podklady rozhodnutí bylo uvedeno, že tato zařízení byla povolena rozhodnutím Ministerstva financí č. j. 34/64526/2010, které nabylo právní moci 6. 8. 2010. Předmětné rozhodnutí však nebylo součástí daňového spisu.
11. Žalovaný si na základě této výtky vyžádal od Ministerstva financí předmětné rozhodnutí č. j. 34/64526/2010, které nabylo právní moci 7. 8. 2010. Tímto rozhodnutím bylo povoleno provozování zařízení v. č. 725363, I701824, 3ON301545 a 3ON301546. Tato zařízení tedy podléhala poplatku od 7. 8. 2010 do 30. 9. 2010.
12. Žalovaný následně napadeným rozhodnutím ze dne 26. 6. 2018, č. j. MMB/0268708/2018, změnil platební výměr tak, že k platebnímu výměru připojil tabulku s uvedením zpoplatněných zařízení a snížil vyměřený poplatek na částku 484 000 Kč.

Platební výměr č. 2

13. Obdobná rekapitulace platí i ve vztahu k druhému daňovému řízení. Správce daně platebním výměrem ze dne 2. 12. 2010, č. j. 100074030/REI/VHA/004 (dále také „platební výměr č. 2“), vyměřil žalobkyni místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, za dobu od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2010, v počtu 123 ks povolených jiných technických herních zařízení, ve výši 570 000 Kč.
14. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2011, č. j. MMB/0115233/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzen platební výměr, zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 2. 2013, č. j. 29 Af 60/2011-65. Soud konstatoval zejména pochybení procesního charakteru, neboť žalovaný nerespektoval pravidla dokazování a porušil § 115 odst. 2 daňového řádu tím, že neseznámil žalobkyni se zjištěnými skutečnostmi a důkazy. Dále soud konstatoval pochybení v tom, že se správní orgány nesnažily vyjasnit rozpor mezi konkrétními počty zařízení podle ohlášení žalobce, podle seznamu Ministerstva financí a podle konkrétních povolení.
15. Žalovaný následně vydal rozhodnutí ze dne 10. 6. 2013, č. j. MMB/0209323/2013, kterým platební výměr změnil a rozšířil okruh zařízení, která byla předmětem místního poplatku.

16. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 31. 8. 2015, č. j. 29 Af 53/2013-42, zrušil i toto rozhodnutí a vytkl žalovanému rozšíření předmětu místního poplatku nad rámec platebního výměru vydaného správcem daně. Soud rovněž žalovanému vytkl, že není zcela zřejmé, z jakých podkladů vycházel. Uložil mu vyjasnit, za jaká zařízení správce daně platební výměr vydal.
17. I při vydání platebního výměru č. 2 vycházel správce daně ze seznamu poskytnutého Ministerstvem financí, který byl zpracován ke dni 1. 10. 2010. Seznam nicméně nebyl zpracován v natolik dostačující formě, aby mohl být podkladem pro rozhodnutí. Žalovaný se proto zabýval identifikací konkrétních zařízení a zaslal žalobkyni seznámení se zjištěnými skutečnostmi a výzvu k vyjádření ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu, na kterou žalobkyně reagovala a uvedla své výhrady. Po dalším doplnění podkladů žalovaný zaslal žalobkyni druhé seznámení se zjištěnými skutečnostmi včetně výzvy ve smyslu § 115 odst. 2 daňového řádu, jejímž obsahem byl rozpis identifikovaných zařízení, která byla předmětem zpoplatnění v platebním výměru č. 2, včetně skutečností rozhodných pro vyměření místního poplatku. Ve vztahu k platebnímu výměru č. 2 žalovaný zjistil, že žalobkyně měla na daných adresách skutečně povoleno 116 zařízení (o 7 méně než bylo zpoplatněno platebním výměrem), proto přistoupil ke změně platebního výměru. Identifikovaná zařízení uvedl žalovaný v příloze napadeného rozhodnutí.
18. V pořadí třetí rozhodnutí žalovaného vztahující se k platebnímu výměru č. 2 zrušil Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 23. 4. 2018, č. j. 29 Af 45/2016-47. Důvodem pro zrušení rozhodnutí bylo zpoplatnění zařízení v. č. ML0265, ML0266, ML0766, ML0788, ML0789, ML0790, ML0791, ML0794, ML0795, MLA0481, MLA0482, MLA0483 a MLA0484 v nesprávném rozsahu.
19. Žalovaný si následně vyžádal od Ministerstva financí rozhodnutí č. j. 34/84/522/2010 včetně data nabytí právní moci a informaci o datech nabytí právní moci rozhodnutí č. j. 34/114297/2010, 34/108917/2010 a 34/116259/2010.
20. V napadeném rozhodnutí žalovaný vycházel ze skutečnosti, že správce daně zpoplatnil 123 ks zařízení podle seznamu Ministerstva financí. Žalovaný zjistil, že žalobkyně měla povoleno provozování 116 ks zařízení, které identifikoval v příloze napadeného rozhodnutí.

II. Obsah žaloby

21. Žalobkyně v podané žalobě namítla porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Žalovaný podle ní nespécifikoval zařízení, za která byl poplatek vyměřen. Neuvedl žádný klíč, ze kterého správce daně vycházel při výměře poplatku, pokud z původních 153, resp. 116 zařízení zpoplatnil 156, resp. 105 kusů. Identifikace zpoplatněných zařízení je nepřezkoumatelná. Žalobkyně nepovažuje tabulky, ze kterých správní orgány vycházely, za relevantní podklad. Tabulky nejsou řádným listinným důkazem.
22. Namítla, že lhůta pro stanovení daně již uplynula a místní poplatek není možné vyměřit. Úvodní čtyři strany napadeného rozhodnutí jsou zcela totožné s přechozím rozhodnutím žalovaného a zpoplatněná zařízení nepodléhají místnímu poplatku.
23. Správce daně vyměřil místní poplatek za použití pomůcek, jak vyplývá z výroku i odůvodnění. V odvolacím řízení tedy měla být zkoumána pouze zákonnost a přiměřenost použitých pomůcek. Uvedené pravidlo žalovaný nedodržel, neboť použití pomůcek nezkoumal. Z řízení vyplynulo, že pomůcky nebyly použity zákonným způsobem.

24. K jednotlivým zpoplatněným zařízením pak žalobkyně namítla, že zpoplatnění zařízení I701824 a 725363 činí 55 dnů, nikoli 56, výše poplatku je tedy stanovena nesprávně. V případě zařízení v. č. ML0766, ML0788 a ML0789 na adrese Křenová 422/1a, Ministerstvo financí nesprávně vyznačilo doložku právní moci na rozhodnutí č. j. 34/114297/2010. Žalobkyně dohledala, že se vzdala práva na podání rozkladu proti tomuto rozhodnutí, kterým bylo provozování zařízení zrušeno. Vzdání se práva bylo ministerstvu doručeno dne 13. 12. 2010, proto mělo rozhodnutí nabýt právní moci dne 14. 12. 2010. Výše poplatku za jedno zařízení tedy měla činit 4 054,79 Kč.
25. Navrhla proto, aby soud napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

26. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že námitky žalobkyně jsou totožné s námitkami již dříve vypořádanými správním soudem. Považuje je proto za neopodstatněné.
27. Připustil, že napadeným rozhodnutím došlo k početní chybě, kterou žalovaný odstranil vydáním opravného rozhodnutí ze dne 26. 10. 2018, č. j. MMB/0433757/2018. Konkrétně napravit početní chybu ve vztahu k zařízení č. I701824 a 725363.
28. K námitce žalobkyně ohledně chybně vyznačené doložky právní moci rozhodnutí Ministerstva financí č. j. 34/114297/2010, se žalovaný nemůže kvalifikovaně vyjádřit. Při vyměření místního poplatku vycházel z doložky právní moci vyznačené na uvedeném rozhodnutí.
29. Navrhl proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

30. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že rozhodnutí ze dne 26. 10. 2018, č. j. MMB/0433757/2018, kterým žalovaný opravil zřejmou nesprávnost napadeného rozhodnutí, nenabýlo právní moci, neboť žalobkyně proti rozhodnutí brojila odvoláním.

V. Posouzení věci soudem

31. Soud přezkoumal rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex officio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
32. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
33. Dospěl k závěru, že **žaloba je důvodná**.
34. Než soud přistoupil k vypořádání jednotlivých námitek žalobkyně, musí konstatovat, že obě napadená rozhodnutí, resp. rozhodnutí, která jejich vydání předcházela, byla opakovaně přezkoumána Krajským soudem v Brně. V předchozích rozsudcích se soud zevrubně vypořádal s četnými námitkami žalobkyně. V dosud posledním rozsudku ze dne 23. 4. 2018, č. j. 29 Af 45/2016-47, soud zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodu chybného výpočtu doby zpoplatnění ve vztahu k zařízením v. č. 3ON301545 a 3ON301546, a chybného zpoplatnění zařízení č. ML0265, ML0266, ML0766, ML0788, ML0789, ML0790, ML0791, ML0794, ML0795, MLA0481, MLA0482, MLA0483 a č. MLA0484. Ostatní

námítky žalobkyně shledal nedůvodnými. K námítkám žalobkyně, které již soudem byly v předchozích rozsudcích podrobně vypořádány, se soud v nynějším rozsudku vyjadřuje jen stručně.

35. Nejprve se soud zabýval námitkou nesprávné interpretace pojmu „jiné technické herní zařízení“ [bod V. A) rozsudku] a námitkou porušení dvojinstančnosti řízení [bod V. B) rozsudku]. Dále se věnoval námitce nesprávné identifikaci konkrétních zpoplatněných zařízení [bod V. C) rozsudku], námitce uplynutí lhůty pro vyměření místního poplatku [bod V. D) rozsudku] a námitce totožnosti odůvodnění napadených rozhodnutí s předchozími rozhodnutími žalovaného [bod V. E) rozsudku]. Závěrem se soud věnoval námitce chybně vyměřeného místního poplatku u konkrétních zařízení [bod V. F) rozsudku].

V. A) Námitka nemožnosti vyměření předmětného poplatku

36. Žalobkyně namítala, že poplatek jí nelze vůbec vyměřit z důvodu nesprávné interpretace pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uvedeného v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích žalovaným.
37. Uvedené námitce se soud věnoval již v předchozích rozsudcích vydaných v této věci. I z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. 2 Afs 37/2013-26, vyplývá, že interaktivní videoloterijní terminál představuje „jiné technické zařízení“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích je třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení. Tento názor správních soudů potvrdil i Ústavní soud např. v usnesení ze dne 22. 6. 2016, sp. zn. I. ÚS 1887/16. Ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích je tedy třeba vykládat tak, že poplatku podléhá každý povolený a nikoliv provozovaný hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení (viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. 29 Af 33/2011-30).
38. Obecně závazná vyhláška statutárního města Brno č. 9/2010 stanovovala místní poplatek za každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a byla ve věci použita v souladu s § 14 zákona o místních poplatcích a § 1 písm. g) a § 10a zákona o místních poplatcích, jak bylo blíže rozebráno především v bodech 54 a 55 předchozích rozsudků sp. zn. 29 Af 59/2011 a 29 Af 60/2011). Tomu odpovídá i přístup správních orgánů a odůvodnění napadených rozhodnutí. V daném případě tedy nebyl prostor pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*.
39. Námitka není důvodná.

V. B) Námitka porušení dvojinstančnosti řízení

40. Žalobkyně spatřuje pochybení žalovaného v nesprávné identifikaci konkrétních zpoplatněných zařízení a postup žalovaného považuje za rozporný se zásadou dvojinstančnosti řízení, neboť ačkoliv odvolací orgán má právo a povinnost napravit v odvolacím řízení veškeré vady, a to včetně změny způsobu vyměření daně (místního poplatku), musí se stále pohybovat v rámci předmětu řízení.
41. Jak již podrobně uvedl soud v rozsudku ze dne 23. 4. 2018, č. j. 29 Af 45/2016-47, v obecné rovině lze souhlasit s tím, že žalovaný vycházel při identifikaci konkrétních zařízení i z podkladů, které v době rozhodování správce daně nebyly k dispozici. Postup žalovaného však soud shledal souladný se zásadou dvojinstančnosti a jednotnosti správního řízení,

tedy v souladu se zákonem. Identifikaci byla podrobena pouze ta zařízení, která měla být zpoplatněna podle platebních výměrů č. 1 a 2; žalovaný se tedy držel v mezích předmětu řízení (blíže viz bod 25 až 26 rozsudku č. j. 29 Af 45/2016-47).

42. Námitka tak není důvodná.

V. C) Námitka nesprávné identifikace konkrétních zpoplatněných zařízení

43. Žalobkyně namítla rovněž nesprávnou identifikaci zpoplatněných zařízení. Tabulky, ze kterých správní orgány vycházely, považuje za nerelevantní.
44. Ve vztahu k relevanci těchto podkladů odkazuje soud na právní úpravu dokazování v daňovém řízení ve smyslu § 93 daňového řádu. Podle předmětného ustanovení může jako důkazní prostředek sloužit vše, čím lze zjistit skutečný stav věci. Rekapitulující tabulky obsahují informace, na základě kterých lze dohledat příslušná rozhodnutí Ministerstva financí o schválení provozu konkrétního zařízení. Soud tedy nepochybuje o tom, že na základě těchto podkladů bylo možné učinit relevantní závěr o tom, že žalobkyně měla v rozhodných obdobích povolen provoz konkrétně identifikovaných zařízení (viz podrobněji bod 27 rozsudku č. j. 29 Af 45/2016-47).

45. Námitka proto není důvodná.

V. D) Námitka uplynutí lhůty pro vyměření poplatku

46. Žalobkyně má za to, že lhůta pro stanovení daně již uplynula a místní poplatek není možné vyměřit.
47. V době vydání platebního výměru správcem daně byl rozhodnou právní úpravou ve vztahu ke lhůtě pro vyměření poplatku § 12 zákona o místních poplatcích, který říkal, že dlužné částky lze vyměřit nebo doměřit do 3 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla. Byl-li před uplynutím této lhůty učiněn úkon směřující k vyměření nebo doměření poplatku, běží tříletá lhůta znovu od konce roku, v němž byl poplatník nebo plátce o tomto úkonu písemně uvědoměn.
48. Vyměřit a doměřit poplatek lze nejpozději do 10 let od konce kalendářního roku, ve kterém poplatková povinnost vznikla. Tato úprava byla v zákoně o místních poplatcích s účinností od 1. 1. 2011 zrušena novelou č. 281/2009 Sb. z důvodu nadbytečné úpravy ve vztahu k daňovému řádu. Citovaná novela obsahuje v části měnící zákon o místních poplatcích (část osmá) v čl. IX přechodné ustanovení o tom, že právní vztahy vzniklé před účinností této novely se posoudí podle dosavadních právních předpisů.
49. Ustanovení § 264 daňového řádu (taktéž účinné od 1. 1. 2011) říká, že běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně.
50. Výše uvedená ustanovení řeší otázku působnosti konkrétních právních norem v čase (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 9. 11. 2017, čj. 10 Afs 206/2017-39). Vzhledem k současnému nabytí účinnosti obou norem nelze aplikovat pravidlo *lex posterior derogat legi priori*, nicméně s ohledem na stejný předmět úpravy je soud toho názoru, že v posuzované věci se jako *lex specialis* bude aplikovat úprava čl. IX novely č. 281/2009 Sb., která zrušila speciální úpravu lhůt pro vyměření poplatku v zákoně o místních poplatcích, nicméně zároveň stanovila, že právní vztahy dříve vzniklé budou stále posuzovány dle dosavadní právní úpravy. Dle této úpravy je námitka žalobkyně

nedůvodná, jak již soud uvedl v rozsudku ze dne 23. 4. 2018, č. j. 29 Af 45/2016-47. Lhůta pro vyměření místního poplatku tak byla zachována. Ostatně ani případná aplikace právní úpravy dle daňového řádu by na tomto závěru v důsledku stavění lhůty [§ 148 odst. 4 písm. a) daňového řádu] nemohla nic změnit a žalobkyně ani konkrétní argumenty pro uplynutí lhůty neuvádí.

51. Námitka tak není důvodná.

V. E) Námitka totožnosti odůvodnění napadených rozhodnutí s předchozími rozhodnutími žalovaného

52. Žalobkyně namítla, že mimo úvodní čtyři strany jsou napadená rozhodnutí totožná s předchozím rozhodnutím žalovaného.
53. Jak již soud uvedl v rozsudku ze dne 23. 4. 2018, č. j. 29 Af 45/2016-47, v postupu žalovaného nelze shledat žádnou nezákonnost, jelikož stejné pasáže napadených rozhodnutí (vypořádání konkrétních odvolacích námitek) jsou důsledkem setrvání odvolacího orgánu na svém (již dříve vyjádřeném) názoru ve vztahu k totožným námitkám. Pravděpodobně v důsledku tohoto postupu zůstal v textu rozhodnutí odkaz na zjištění, že platební výměr nezaplatnil všechna zařízení žalobce, nicméně v kontextu celého odůvodnění soud neshledal žádnou nesrozumitelnost, rozpornost nebo nejednoznačnost.

54. Námitka není důvodná.

V. F) Námitka nesprávného vyměření místního poplatku

55. Žalobkyně dále namítla, že zpoplatnění zařízení č. I701824 a 725363 (Novobranská 532/20) od 7. 8. 2010 do 30. 9. 2010 činí 55 dnů, nikoli 56, a výše poplatku má být správně ve výši 3 013,70 Kč za jedno zařízení.
56. Soud se proto dále zabýval zpoplatněním jednotlivých zařízení.
57. Úvodem je nutno zdůraznit, že soud přezkoumával rozhodnutí č. j. MMB/0268708/2018 v původním znění (ke dni 26. 6. 2018), tj. bez zohlednění rozhodnutí o provedení opravy zřejmé nesprávnosti ze dne 26. 10. 2018, č. j. MMB/0433757/2018, kterým žalovaný opravil chybu v počtu dnů (viz výše) a snížil vyměřený poplatek. Opravné rozhodnutí bylo vydáno až po podání žaloby a podle judikatury proti němu lze podat odvolání (což žalobkyně učinila) a následně jej samostatně podrobit soudnímu přezkumu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008-56.)
58. Nad rámec výše uvedeného soud poznamenává, že podle § 104 daňového řádu správce daně opraví zřejmé chyby v psaní, počtech a jiné zřejmé nesprávnosti ve vyhotovení rozhodnutí opravným rozhodnutím. Institut opravy zřejmých omylů a nesprávností však nelze použít k nápravě jakýchkoliv pochybení a vad při vyhotovování správních rozhodnutí. Nemůže sloužit ke změně výroku napadeného rozhodnutí, tj. ke změně výše vyměřeného poplatku (přiměřeně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2015, č. j. 7 Afs 144/2015-29).
59. Lze tak konstatovat, že ve vztahu k zařízení č. I701824 a 725363 (Novobranská 532/20) zpoplatnily správní orgány zařízení od 7. 8. 2010 do 30. 9. 2010 napadeným rozhodnutím ze dne 26. 6. 2018, č. j. MMB/0268708/2018. Jak správně uvedla žalobkyně, počet zpoplatněných dnů měl činit 55, nikoliv 56 dnů, a výše poplatku měla činit 3 013,70 Kč za jedno zařízení.

60. Námitka je proto důvodná.
61. Ve vztahu k zařízení v. č. ML0766, ML0788, ML0789, zpoplatněným napadeným rozhodnutím ze dne 26. 6. 2018, č. j. MMB/0268709/2018, žalovaný opětovně nezohlednil rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 30. 11. 2010, č. j. 34/114297/2010, které je součástí spisového materiálu. Ministerstvo financí tímto rozhodnutím zrušilo povolení k provozování předmětných zařízení. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutí nabylo právní moci 11. 12. 2010. Přestože totožné pochybení soud vytkl žalovanému již v bodě 36 rozsudku č. j. 29 Af 45/2016-47, žalovaný jej v dalším řízení nezohlednil, přestože ve věci vydal již v pořadí čtvrté rozhodnutí. Předmětná zařízení žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 26. 6. 2018, č. j. MMB/0268709/2018, opět zpoplatnil, až do 31. 12. 2010 (viz příložená tabulka, řádky 75 až 77). Dopustil se tak opětovně pochybení, které vede ke zrušení rozhodnutí č. j. MMB/0268709/2018.
62. Námitka je tedy důvodná.

VI. Závěr a náklady řízení

63. Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že žalovaný opět obě napadená rozhodnutí zatížil vadami, které způsobují jejich nezákonnost, jelikož skutkový stav, který vzal správní orgán za základ svých rozhodnutí, je v některých aspektech v rozporu se spisem. Nebyl rovněž zohledněn závěr, že zařízení nepodléhá zpoplatnění za den, ke kterému nabývá právní moci rozhodnutí o zrušení povolení provozu; tím se žalovaný dopustil nezákonnosti. Popsanými vadami přitom trpí jak rozhodnutí žalovaného č. j. MMB/0268708/2018 (viz bod 59 rozsudku), tak rozhodnutí žalovaného č. j. MMB/0268709/2018 (viz bod 61 rozsudku).
64. Soud tak shledal soud žalobu důvodnou a obě napadená rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost i pro vady řízení a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení bude úkolem žalovaného rozhodnout o zpoplatnění identifikovaných zařízení v souladu se zákonem na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu; při tom bude vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
65. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
66. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobách plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna jejího advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 soudního řádu správního a vyhlášky č. 177/1996 Sb., v tomto případě za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žaloba, replika) ve výši $3 \times 3 \times 100$ Kč, tři režijní paušály s těmito úkony spojenými ve výši 3×300 Kč, tedy celkem 10 200 Kč. Protože advokát žalobkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního o částku 2 142 Kč, odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 6 000 Kč. Celkem jí tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 18 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. 9. 2020

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu